

SORTIDA PER LO MONTSEC A CAN VICENTET

DESEMBRE 2011

Enguany l'amic Vicenç ens tenia preparada una sortida que no feia mala pinta del tot, llarga uns 60kms però de poc desnivell; (..)Més o menys uns 1.000 (...). Després de la tradicional sortida al cívic, emprenguérem ruta un per trobar-nos amb en Vicenç i sopar un cop més 10 valents plegats. "lo noi de lo Montsec" ja ens tenia els llits i la calefacció preparats fent gala un cop més de la seva generositat i hospitalitat que tots tant li ben agraïm.

A l'endemà el matí amenaçava dur, els 4º i la boira poc ajudaven a posar-se a pedalar però ja era tard i no som Xurris per arrugar-nos per inclemències meteorològiques, així que varem vencer la peresa i ens posarem a fer ruta. Teòricament ens aturàrem per esmorzar després de 3 hores de ruta amb "pugins i baixans" sense més contratemps...el llamp que va parir al fill de Can Genet!!! A 1/4 de 12 seiem a menjar alguna cosa i amb 1.000 mts de desnivell a l'esquena!!!

En Venturin enseguida va ensenyar les dents amb ganes de restituir l'honor perdut ara fa 1 any això sí, aquest cop és va fer acompanyar d'una 29" per evitar nous ensurts. Al costat del noi de Premia, ell i en Cametes no donaran opció en cap dels alts que varem trobar (que van ser molts) i s'endugueren el premi de la muntanya. Darrera "el Marbre de Caldes" acompanyat en tot moment d'en "Xaloc de la Cortesa" es marcava un etapon que

quedarà en el record de tots, especialment els primers 40 Km on disputava medalla en cada un dels punts puntuables. Seguidament la resta amb més pena que gloria varem aconseguir seure a taula per afrontar amb l'estomac ple el segon i més dur tram de l'etapa.

Estàvem ben avisat i tots sabíem la teoria del que quedava; 7 km de pujada, mitja hora pujant i baixant per la carena i la baixada final cap a Comiols per arribar a desfer la pista que havíem agafat a primera hora del matí i que ens tornaria a deixar al punt

de sortida i llestos per gaudir "lo conill de la Ramona". Però amics, que fàcil és sovint la teoria i que difícil és la realitat!! Un cop més la parella capdavantera es mostraren intractables i aviat els hi varem perdre la pista, seguits un cop més d'en Pere i en Jordi que com la guàrdia civil es movien en parella vigilats de no gaire lluny per lo "noi de lo Montsec" fent gala del seu motor Perkins que mai falla. Al furgó del darrera el noi de Llavaneres a qui ahir se li va aparèixer Mossèn Cinto per ajudar-lo a pujar, l'altre cosí de Can Genet, el

Marroquí de la baixada de l'avi, i el Xino de Montalpark anaven pujant fent-se costat un amb l'altre i esperant que allò acabes ben aviat. Llàstima que el "Terral de la Cortesa" bufes de cara i massa fort i en Ramon patís més del previst, això sí per aquell plus que dona ser Xurri encara estem per sentir-lo a bufar. Afortunadament els punts de trobada servien per respirar una mica i agafar forces pel següent tram, òbviament més fort que l'anterior. Però amics, a la que travessarem els núvols i veiérem el sol, la cursa es va trencar, la fotosíntesis va afectar al de la perifèria que deixant als companys de fatiga va sortir a la recerca de millors posicions i tal vegada algun lloc d'honor a la classificació de la muntanya.

Darrera la penitència es feia cada cop més dura, el cosí de Can Genet patia rampes importants, en Xavi aguantava amb un ombro mal arreglat i en Joan com fidel escuder els hi feia costat. Més amunt la pujada estava trencada i lo noi de lo Montsec i el de Montalpark avivaren el ritme per donar caça a la parella del dia i recordar-los que una spark 2.0 de carbono no ha entrat aquest grup per anar al darrera!!!. Després del vent be la calma i per fi atacarem la baixada de Comiols, un altre cop sota la boira i amb un aire molt fred però amb la sensació que això la pedalada anava a la fi. Llàstima que les màquines han aplanat el camí i li han tret aquell plus d'adrenalina però no per això deixa de ser un bon descens. Un cop avall i amb ganes d'arribar, el noi del carrer major no va voler que ningú li xafes la

seva particular festa major i fent gala d'un estat físic portentós va tirar fins que el de Premia i el de Montalpark es van adonar que quan la 29" es posa a treballar la 26" ja pot plegar, emportant-se amb tot mereixement el primer lloc que tant havia treballat. El més important, tothom va arribar sa i estalvi i sense cap incident tècnic en tota la jornada. Ah per cert! al final després de 64 Km i 1.800 mts de desnivell encara ens van quedar forces per menjar-nos "el conill de la Ramona".